Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Tre Beilere

Citation: Winther, Christian: ”Tre Beilere”, i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 145. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wintherchr01val-shoot-workid75678.pdf (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

TRE BEILERE.

Histnede ved Bækken,
Hvor Avnbøgen staaer,
Hun sidder bag Hækken
Og fletter sit Haar;
Og Fugle med Fiske
Saa listigt i Løn
De qviddre, de hviske:
»Hvor Hun dog er kjøn!«

Høit Bølgerne buldre
Ved Møllen forbi:
»De sneehvide Skuldre,
Dem favnede vi!«
Mens ivrigt de strømme
Med Hjulet omkring,
Den Møller maa drømme
De sødeste Ting.

Saa hen forbi Kirken
De glide saa glat,
Hvor tæt under Birken
En Græsbænk er sat;
Og Præsten maa g j emme
Sin Bog og sit Blad,
Og Hjertet istemme,
Hvad Voverne qvad.

Ved Borgen de bruse,
De synge med Magt
I Fjeldkløftens Sluse
Om Skjønhedens Pragt.
Der lytter den Junker
146 Bag Silkegardin;
Da flammer, da funker
Hans Øie, hans Kind.

- Hvor Smaafugle bygge
I Løn og i Lind,
Hun sidder i Skygge
Med rødmende Kind,
Mens Tankerne sværme
Saa viden om Land;
Da seer hun sig nærme
De Trende paa Stand.

Sig Junkeren nærmer,
Duunskjægget om Mund,
Med guldstukne Ærmer,
Med Horn og med Hund:
»O, vil Du ei være
Kjær Huusfruen min?
Du Fløiel skal bære,
Og blødt Hermelin!«

Den Præstemand stønner
I sorten Talar,
De ydmygste Bønner
Hans Hjerte frembar:
»Jeg var, for Exempel,
En Huusbond for Dig!

Det yndigste Tempel
Da blev Du for mig!«

Den Møller, den hvide,
Sig lister derind,
147 Han staaer ved en Side
Med blussende Kind:
»Ak, end dog min Nød, Du!
Ved Kjærligheds Magt, -
Saa kraftigt et Brød Du
Vist aldrig faaer smagt!«

Men rask hun sig rejser,
Saa stolt og saa rank,
Og Hovedet kneiser
Med Fletningen blank:
»Jeg ikke mig sælger
For Guld og for Glands;
I Elskov jeg vælger
Og mister min Krands.

Her r Junker! I slide
Jert Fløiel og Maard!
Ei ved Eders Side
Til Kirken jeg gaaer!
Herr Pastor! I holde
Ved Pen og ved Skrift;
Fleer Ungmøer bolde
Der er i vort Stift!

Thi Een er for ung til
At eie min Krands;
Den Anden for tung til
At træde min Dands.
Nei, Flaske og Bæger
Hinanden staae næst,
Og lige Børn leger,
Det veed jeg, dog bedst.

148

Herr Pastor! I læse
Og vie min Krands!
Herr Junker! I blæse
Paa Hornet til Dands!
Men Dandsen jeg træde
Med Mølleren her,
Min Trøst og min Glæde,
Saa kjæk og saa kjær!

Naar Solen den blinked,
Og Maanen saa mat,
Fra Lugen han vinked
Godmorgen! Godnat!
Jeg spored i alle
De Viser, han qvad,
Som de nu kan falde,
Om Elskov han bad!«

- Saa vied da Præsten
Den hellige Krands;
Saa blæste fra Hesten
Den Junker til Dands;
Saa dandsed de Tvende
Hel lystigt i Hu, -
Det kan sig vel hænde,

De dandser endnu!